

СВІТАНОК

Глашатай приєднності Христа

Журнал «Світанок»

Квітень 2026

Зміст

ГОЛОВНА СТАТТЯ	2
ЖИТТЯ З МЕРТВИХ	2
БІБЛІЙНІ УРОКИ.....	14
НАДІЯ НА ВОСКРЕСІННЯ	14
ВІДДАЙТЕ КЕСАРЮ КЕСАРЕВЕ, А БОГУ БОЖЕ	17
БУДЬТЕ ЯК ДІТИ	20
НАВЧАЙ РОДИНУ	23
ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ ТА ВЧЕННЯ	26
ПРОЯВИ УЧНІВСТВА	26

Слідкуйте за текстом у вашій Біблії!

Життя з мертвих

«Я передав вам насамперед те, що й сам отримав, а саме: що Христос помер за наші гріхи згідно з Писанням; що Він був похований і що Він воскрес на третій день згідно з Писанням».

1 Коринтян 15:3,4

Біблія від початку до кінця викладає вчення, якого немає більше ніде: що майбутнє життя для померлих настане через воскресіння. Усі натхненні Богом автори висловлювали свою впевненість у Спасителі. Вони також заявляли, що «вранці», коли Бог покличе людство з могили, вони вийдуть, і нечестиві більше не будуть панувати над землею. Псалмист каже нам: «Як вівці, вони покладені в могилі; смерть пожирає їх; а праведні пануватимуть над ними вранці» (Псалом 49:14). «Ранок» принесе панування праведним, але також визволить усіх від влади могили. Пророки також навчали про воскресіння мертвих, і автори Нового Завіту засновували на ньому всі свої надії на майбутнє життя та благословення. Апостол Павло писав: «Якщо мертві не воскреснуть, то й Христос не воскрес; а якщо Христос не воскрес, то марна ваша віра, ви ще в гріхах своїх. Тоді й ті, що заснули в Христі, загинули» (1 Коринтян 15:16-18).

Воскресіння нашого Господа

Павло говорив про силу Божу щодо воскресіння Ісуса з мертвих: «Яка ж велич Його сили щодо нас, що віруємо, згідно з дією Його могутньої сили, яку

Він проявив у Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадив Його по праву руку Свою на небесах» (Ефесянам 1:19,20). Сам Ісус передбачив своїм учням свою смерть і подальше воскресіння, сказавши, що Він «повинен піти до Єрусалима і багато страждати від старійшин, первосвящеників та книжників, і бути вбитим, і воскреснути третього дня». Матвія 16:21

Воскресіння Ісуса Христа було чимось більшим, ніж пробудженням від сну смерті. Це було Його возвеличення до найвищого рівня життя у всьому всесвіті — божественного. Воскресле становище Ісуса описано так: «Далеко вище за всяке князівство, і владу, і силу, і панування, і всяке ім'я, що називається, не тільки в цьому світі, але й у майбутньому: І [Бог] підкорив усе під ноги Його, і дав Його за голову над усім Церкві, яка є Його тілом, повнотою Того, хто наповнює все у всьому». «І Він є Головою Тіла, Церкви, Він є Початком, Первородним з мертвих, щоб у всьому мати першість». Ефесян 1:21-23; Колосян 1:18

Хоча ми не можемо досягнути силу, що стоїть за таким могутнім вчинком, як цей, ми можемо і повинні радіти численним запевненням у Біблії, що та сама сила, яка воскресила Ісуса з мертвих, обіцяє допомагати нам у кожен хвилину нашої потреби. Ця сила Божа надається нам пропорційно до нашої вірності у пожертвуванні своїм життям як співжертводавців разом з Ісусом. Саме на цю важливу думку посилається Павло, коли каже: «Так, безперечно, і я вважаю все за втрату заради переваги пізнання Христа Ісуса, мого Господа: заради якого я зазнав втрати всього і вважаю це за сміття, щоб здобути Христа». (Філіп'ян 3:8). Потім

він додає: «Щоб пізнати Його [Ісуса], і силу Його воскресіння, і спілкування Його страждань, стаючи подібним до Його смерті; щоб я якось досяг воскресіння з мертвих». Филип'ян 3:10,11

Могутня сила Божа дає нам необхідну силу покласти своє життя, якщо ми щодня приносимо себе Йому як живі жертви (Римлянам 12:1). Господь не використовує Свою силу, щоб примушувати Свій народ виконувати Свою волю. Якщо вони виявляють готовність до жертви, Він надає їм можливість і необхідну силу, щоб витримати випробування, які може спричинити очищувальна робота Його прийняття. Апостол Петро висловив правильну послідовність думок щодо цього питання. Він написав: «Тож упокоріться під могутньою рукою Божою, щоб Він вас підніс у належний час; скиньте на Нього всі ваші турботи, бо Він піклується про вас» (1 Петра 5:6,7).

Роздуми Павла

Павло подає нам повну промову про воскресіння у своєму листі до братів у Коринті в 1 Коринтян 15:12-28. По-перше, він доводить, що віра у воскресіння є частиною християнського вчення, без якої вся структура християнської віри була б марною. (1 Коринтян 15:12-19). По-друге, довівши вчення, він показує, що воскресіння нашого Господа є Божою гарантією воскресіння для всього людського роду, за який помер Христос. (1 Коринтян 15:20). Далі він доводить цей факт і його обґрунтованість, кажучи: «Оскільки через людину прийшла смерть, то через людину прийшло й воскресіння мертвих». (1 Коринтян 15:21). Через людину Адама смерть прийшла до всього людського роду, так само через

людину Христа Ісуса благословення воскресіння стає доступним для всіх.

Важливо зазначити, що хоча повне воскресіння до досконалості доступне всьому людському створінню, це не означає, що всі отримають благословення вічного життя, яке буде запропоновано під управлінням Царства Христа, що ґрунтується на істині та праведності. Вічне життя призначене лише для тих, хто успішно пройде період випробувань та випробувань, щоб довести свою гідність за праведними умовами Царства. Усі, хто покладає свою віру та довіру на Христа і хто розвиває характер серця, подібний до Його, будуть «оживілі». Вони отримають вічне людське життя. Саме це мається на увазі під словами апостола: «Як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі будуть оживілі» (1 Коринтян 15:22). Усі, хто успішно пройде випробування характеру та послуху божественному закону після свого пробудження від смерті, отримають повноту цієї обіцянки.

Те, що перевершує

Як цитувалося раніше, Павло писав, що вважав «усе за втрату», аби пізнати силу воскресіння Ісуса. Він, безсумнівно, мав на увазі силу Небесного Отця, яка доступна Його народу, коли вони жертвують своїм життям разом з Ісусом, а також подальше використання цією силою Богом на користь Церкви під час «першого воскресіння». Об'явлення 20:6

Усі нинішні переваги здоров'я, комфорту, престижу чи мирських радощів будуть нічим у порівнянні з духовною славою. Ми повинні, як і Павло, вважати

все інше малоцінним, коли думаємо про те, що обіцяно всім, хто покликаний до такої високої честі. Однак така честь може бути нашою лише тоді, коли ми маємо спілкування у стражданнях Христа зараз. Як сказав апостол: «Те, що для мене було виграшем, я вважав за втрату заради Христа». (Філіп'ян 3:7). Якщо ми будемо вірними, то відчуємо могутню силу Божу, яка воскресить нас із мертвих у першому воскресінні та піднесе нас до Своєї правої руки разом із Христом. (Об'явлення 3:21). Таким чином, майбутнє спадкоємство вірної церкви буде славним, «славою, що перевершує». 2 Коринтян 3:10

Невелике страждання

Пишучи на цю тему, Павло каже нам: «Наші легкі страждання, які тривають лише мить, приносять нам набагато більшу і вічну славу; бо ми дивимося не на те, що видиме, а на те, що невидиме: бо те, що видиме, є тимчасовим, а те, що невидиме, є вічним». (2 Коринтян 4:17,18). Тут апостол показує нам, що лише ті, хто повністю віддав себе Богові, розуміють і оціняють це небесне покликання у Христі Ісусі. Говорячи про те, що Ісус дає нам, Павло далі зазначає: «Якого Бог поставив як жертву примирення через віру в Його кров, щоб виявити Свою праведність через прощення гріхів, що минули, через терпіння Боже; щоб, кажу, виявити в цей час Свою праведність: щоб Він був праведним і виправдовував того, хто вірує в Ісуса». Римлянам 3:25,26

Апостол Павло показує нам, що щодо воскресіння існуватиме певний порядок, якого слід дотримуватися. Сказавши, що «всім» буде надана можливість «ожити», він зазначає: «Але кожен у

своєму порядку: Христос — первісток». (1 Коринтян 15:23). Клас перших плодів, вірні члени символічного тіла Христа, будуть першими за порядком і за рангом. (1 Коринтян 12:12,27). Якщо вони будуть вірними у своєму зв'язку з Христом, приносячи жертви протягом цього життя, вони стануть частиною класу «перших плодів». «Хіба не знаєте, що всі ми, хто охрестився в Ісуса Христа, охрестилися в Його смерть? Тому ми поховані з Ним через хрещення у смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми ходили в новизні життя. Бо якщо ми з'єдналися з Ним у подібі Його смерті, то будемо й у подібі Його воскресіння». Римлянам 6:3-5

Покликання належати до класу перших плодів почалося століття тому, коли наш Господь Ісус — Глава Церкви — воскрес із мертвих. Дійсно, Він був «першим» і найвищим за рангом серед перших плодів. Відтоді «мале стадо» віруючих вірою бере участь у жертві Спасителя. Ці люди посвятили себе Господу і стали спадкоємцями Христа. Про них Павло писав: «Якщо діти, то й спадкоємці; спадкоємці Божі й спадкоємці Христа; якщо тільки ми з Ним страждаємо, щоб і з Ним прославитися». «Якщо ви Христові, то ви нащадки Авраама і спадкоємці за обітницею». Римлянам 8:17; Галатам 3:29

Утішені Богом

Ті, хто прагне належати до класу перших плодів, були спонукані до цього курсу дій багатьма дорогоцінними обітницями Бога. «А якщо ми померли з Христом, то віримо, що й житимемо з Ним, знаючи, що Христос, воскресши з мертвих, більше не вмирає; смерть більше не має влади над

Ним». (Римлянам 6:8,9). Це ще один приклад могутньої сили Небесного Отця. Ця сила, пов'язана з воскресінням нашого Господа Ісуса, зміцнює нас проти кожного нападу Супротивника. Вона замінює страх мужністю і надає нової сили втомленим. Водночас, однак, Божя сила не ізолює нас від необхідних випробувань і досвіду, ані не позбавляє нас страждань заради праведності. (1 Петра 4:12-16). Навпаки, вона допомагає нам чекати на Господа і терпеливо витримувати до кінця. Матвія 24:13

Це справді благословенна надія та спадщина всього Божого народу, який прагне й надалі йти слідами нашого дорогого Господа Ісуса. Вони були запечатані «Святим Духом обітниці», який через Боже Слово та провидіння свідчить, що вони «прийняті в Улюбленому» (Ефесянам 1:13,6). Давайте цінувати ці обіцянки: «Усі, хто ведений Духом Божим, ті є сини Божі. Бо ви не отримали духа рабства, щоб знову боятися, але отримали Духа усиновлення, яким ми кличемо: «Авва, Отче!». Сам Дух свідчить разом із нашим духом, що ми є дітьми Божими». «Улюблені, тепер ми є синами Божими, і ще не виявилось, чим будемо; але знаємо, що коли Він з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, яким Він є». Римлянам 8:14-16; 1 Івана 3:2

Воскресіння з мертвих перших плодів, глави та тіла класу Христа, є лише першим етапом виконання обіцянки майбутнього життя для людства за допомогою воскресіння мертвих. Божественна обіцянка полягає в тому, що «буде воскресіння мертвих, як праведних, так і неправедних». (Дії 24:15). Христос «знищить кожену владу, кожену силу

та кожну силу», щоб навчити всіх людей праведності, істині та любові. «Бо Він мусить царювати, доки не покладе всіх ворогів під ноги Свої. Останнім ворогом, що буде знищений, є смерть». 1 Коринтян 15:24-26

Повторне вставання — відновлення

У Біблії слово «воскресіння» зустрічається лише в Новому Завіті. Це переклад грецького слова *anastasis*, що означає «повернення до життя», «відновлення», «підняття». Інші грецькі слова використовуються, коли йдеться про тимчасове пробудження тих, хто був чудесним чином пробуджений від смерті, але згодом знову помер. Так було у випадку воскресіння Лазаря та інших, де не використовується ані грецьке слово *anastasis*, ані його англійський еквівалент «*resurrection*». Див. Івана 12:1.

«Викуп за всіх», даний нашим Господом, забезпечив можливість повного воскресіння [*anastasis*] для всіх. (1 Тимофія 2:5,6). Визначити воскресіння як лише пробудження до короткого життя, щоб знову померти, означало б обмежити Божу силу, а також Його план для людства. Справжнє значення цього слова містить думку про повне відновлення всього, що було втрачено. Людство втратило людську досконалість і опинилося у висхідній спіралі, що призвела до морального занепаду, хвороб, горя і, зрештою, смерті. Наш Господь Ісус помер, щоб відновити все, що було втрачено, і тому обіцянка воскресіння є обіцянкою відновлення того, що було втрачено, а потім викуплено. Лука 19:10

Щоб оцінити всю силу слова «анастасіс», яке вказує на відновлення або воскресіння, ми повинні пам'ятати, як далеко впала людина. Повне відновлення, яке було забезпечене для людства їхнім Спасителем, буде повним і цілковитим поверненням усього, що було втрачено. Звичайно, було втрачено життя, але разом з тим — і все супутнє падіння — розумове, моральне та фізичне — що завершилося повним розпадом, тобто смертю. Завдяки добровільній жертві та подальшому воскресінню Спасителя світу, нашого Господа Ісуса, повне « » — піднесення до величних висот досконалості та до образу й подоби Бога — буде доступне всім охочим і слухняним членам людської родини під праведним управлінням класу Христа, голови й тіла, під час Месіанського царства.

Повернення до досконалості

Тисячолітнє царство Христа стане днем воскресіння для всього людства (Об'явлення 20:4, 6). Однак людство не буде змушене досягати тієї величної духовної та моральної досконалості, яка стала доступною для всіх у Христі. Коли померлі повстануть із могил, їм доведеться співпрацювати та брати участь у справах, пов'язаних із їхнім власним воскресінням до досконалості. У могилі не було можливості це зробити. Як говорить нам Писання: «Що б не робила твоя рука, роби це з усією силою, бо в могилі, куди ти йдеш, немає ні роботи, ні задуму, ні знання, ні мудрості» «Бо в смерті немає пам'яті про тебе: хто в могилі подякує тобі?» Еклезіаст 9:10; Псалом 6:5

У Євангелії від Івана 5:28,29 ми читаємо: «Настане година, коли всі, хто в гробах, почують голос Його

[Ісуса] і вийдуть: ті, хто чинив добро, до воскресіння життя, а ті, хто чинив зло, до воскресіння суду». Яке благословенне підтвердження, що всі в своїх могилах прокинуться у воскресінні мертвих. Будуть дві групи, які прокинуться, і за різних умов. Як ми вже зазначали, ті, хто повністю посвятився і був вірним аж до смерті, вийдуть із смерті до досконалого, небесного життя. Вони отримають божественну природу, над якою смерть більше не матиме жодної влади чи контролю. Об'явлення 2:10; 2 Петра 1:4

Решта людства прокинеться для суду, або випробувального періоду, під час якого вони матимуть можливість повного піднесення та відновлення від гріха і смерті. Вони повинні підкорятися вказівкам того тисячолітнього дня суду. Вони матимуть найкращі умови для пізнання Небесного Отця під керівництвом Христа, голови та тіла. Пророк написав: «Пустеля та безлюдне місце будуть радіти за них; і пустеля буде радіти та квітнути, як троянда. ... Тоді очі сліпих будуть відкриті, а вуха глухих будуть розблоковані. ... І буде там шосе, і шлях, і назветься він Шляхом святості; ... І викуплені Господні повернуться і прийдуть до Сіону з піснями та вічною радістю на своїх головах: вони отримають радість і веселість, а смуток і зітхання втечуть». Ісаїя 35:1, 5, 8, 10

Цей чудовий уривок з Писання розкриває, як земля буде доведена до досконалості, яку Бог для неї задумав. Земля знову стане радісним домом і прекрасним раєм для людства. Царство Месії не тільки піднесе людство, але й принесе на землю благословення досконалості. Бог передбачив усі необхідні елементи Свого плану і забезпечить все

необхідне для задоволення всіх потреб Свого людського творіння. Він обіцяв визволити людство від влади сатани та його сліпучого впливу. Об'явлення 20:1-3

Благословення Царства Христа в кінцевому підсумку відкриють очі сліпим, як фізично, так і символічно. Буде усунуто всяке невігластво, упередження та забобони. Усі прийдуть до точного пізнання Істини щодо божественного характеру та атрибутів, а особливо Божої любові. Відповідно, справжнє пізнання Господа наповнить всю землю «як води покривають море». (Ісаія 11:9). Не тільки тіла людей будуть зцілені, але й їхні розуми та серця будуть так само звільнені від рабства гріха. Це мета та велике діло Месіанського Царства. Зі встановленням Царства благословення миру, радості та життя почнуть литися на всіх людей. Ми радіємо, що Бог має план для всього світу, який включає кінець усього того, що відокремлювало людство від Його любові. «Вони не навчатимуть кожного свого ближнього, і кожен свого брата, кажучи: Пізнай Господа, бо всі пізнають Мене, від найменшого до найбільшого». Євреїв 8:11

Іоанн Богослов побачив ці умови у видінні і сказав: «І побачив я нове небо та нову землю, бо перше небо та перша земля минули, і моря вже не було. І я, Іван, побачив святе місто, новий Єрусалим, що сходило від Бога з неба, приготовлене, як наречена, прикрашена для свого чоловіка. І я почув великий голос з неба, що говорив: Ось, skinія Божа з людьми, і Він буде жити з ними, і вони будуть Його народом, і Сам Бог буде з ними і буде їхнім Богом. І Бог зітре всі сльози з їхніх очей; і смерті більше не буде, ні скорботи, ні плачу, ні болю більше не буде,

бо колишнє минуло. І той, хто сидів на престолі, сказав: «Ось, я роблю все новим». І він сказав мені: «Пиши, бо ці слова правдиві й вірні». Об'явлення 21:1-5

Людство знову буде панувати над землею і зможе жити в мирі та радості навіки. Усі повністю засвоять уроки, засновані на словах Ісуса, який сказав: «Люби Господа, Бога твого, всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всім своїм розумом, і всією своєю силою. ... Люби свого ближнього, як самого себе». Марка 12:30,31

Любов — це головна чеснота, яку людство повинно засвоїти й застосовувати на практиці. «Любов є виконанням» Божого закону (Римлянам 13:10). Усі, хто бажає жити на досконалій землі вічно, повинні досягти цієї любові. Ця риса характеру, яку Божий закон ставить умовою життя, — це досконала любов. Зрештою, цей закон повинен керувати всіма розумними створіннями Бога, які отримують вічне життя. Коли людина буде повністю відновлена за образом Божим, кожна людина буде любити Його, Його улюбленого Сина та все братство людства.

Коли помер Лазар, Ісус прагнув втішити його засмучену сестру Марту. «Ісус сказав їй: Твій брат воскресне. Марта відповіла Йому: Я знаю, що він воскресне у день воскресіння, в останній день. Ісус сказав їй: Я є воскресіння і життя: хто вірує в Мене, той, хоч і помре, буде жити; і кожен, хто живе і вірує в Мене, ніколи не помре». (Івана 11:23-26). З нетерпінням ми чекаємо на той час, коли ці щирі слова повністю здійсняться у кожній людині на всій землі.

Біблійні уроки

Урок на 5 квітня

Надія на воскресіння

Ключовий вірш: «Тепер же Христос воскрес із мертвих і став первістком серед тих, хто заснув».

1 Коринтян 15:20

Вибрані уривки з Писання:
1 Коринтян 15:12-28

Якщо є перші плоди, то мають бути й «пізні плоди». Логіка очевидна. Міркування апостола Павла щодо воскресіння є переконливими і становлять міцну теологічну основу нашої християнської віри.

Христос воскрес із мертвих — не в алегоричному сенсі. Він буквально воскрес із мертвих. Він сам засвідчив: «Я є Той, хто живе, і був мертвий, і ось, я живий навіки» (Об'явлення 1:18). Оскільки Він живе, наша надія на життя після смерті не є ефемерною, а реальною. Так само, як усі люди вмирають в Адамі, так само всі будуть оживілі в Христі. «Бо як у Адамі всі вмирають, так само в Христі всі будуть оживілі». 1 Коринтян 15:22

Послання Павла до коринтян відповідало його попередньому вченню з цього питання. На Ареопазі в Афінах він виголосив одну з найпам'ятніших проповідей, записаних у Святому Письмі. Щодо воскресіння Павло проголосив, що Бог «визначив день, у який Він буде судити світ у справедливості через Людину, яку Він призначив. Він дав усім запевнення цього, воскресивши Його з мертвих» (

А коли вони почули про воскресіння мертвих, то одні глузували, а інші казали: «Ми ще послухаємо тебе про це» (Дії 17:31,32). Воскресіння Ісуса дає впевненість, що всім буде дана можливість мати вічне життя. Бог «воскресив з мертвих Ісуса, нашого Господа, Якого було видано за наші гріхи, а воскресено для нашого виправдання» (Римлянам 4:24,25). Воскресіння Ісуса з мертвих є основою нашого виправдання. Це фундамент нашої надії на життя після смерті.

Цікаво, що деякі брати в церкві в Коринті висували обурливе твердження. «Якщо ж проповідується, що Христос воскрес із мертвих, то як же деякі з вас кажуть, що немає воскресіння мертвих?» (1 Коринтян 15:12). Як могло статися, що християни заперечували вчення про воскресіння? Чи були вони неосвіченими? Ми вважаємо, що ні. Коринфські заперечники воскресіння, ймовірно, були високоосвіченими садукееями, які навернулися до християнства. Їхня секта мала своєрідне уявлення, що воскресіння не існує!

Павло використав цей факт на свою користь, захищаючись від переслідувань з боку євреїв. «Коли Павло побачив, що одна частина були садукееями, а інша — фарисеями, він вигукнув у раді: «Чоловіки й брати, я фарисей, син фарисея; щодо надії та воскресіння мертвих мене судять! І коли він це сказав, між фарисеями та садукееями виникла суперечка, і збори розділилися. Бо садукееї кажуть, що немає воскресіння, ані ангелів, ані духів, а фарисеї визнають і те, і інше». Дії 23:6-8

У Книзі Діянь записано, що «слово Боже поширювалося, і число учнів у Єрусалимі значно зростало, і багато священників [більшість з яких

були садукеями — див. Дії 5:17] приєдналися до віри». (Дії 6:7). Переконливі аргументи Павла були надзвичайно важливими для спростування хибних уявлень садукеїв. Ми дякуємо Богові за більш чітке розуміння спокутного діла Христа та надію на воскресіння.

Віддайте кесарю кесарево, а Богу Боже

Ключовий вірш: *«І відповів Ісус та сказав їм: Віддайте кесарю те, що належить кесарю, а Богу те, що належить Богу. І вони дивувалися з Нього».*
Марка 12:17

Вибрані уривки з Писання:
Марка 12:13-17

Ми теж дивуємося мудрості та вченням Ісуса. Наш ключовий вірш став частиною розмовної мови в різних християнських країнах. Через два тисячоліття після того, як Ісус вимовив ці слова, вони все ще лунають як велика істина.

У контексті ключового вірша ми бачимо, як фарисеї та геродіани, які не любили одне одного, об'єдналися, щоб завести нашого Господа в пастку. Їхні слова були нещирими. «І послали до Нього декого з фарисеїв та геродіан, щоб завести Його в пастку в розмові. І вони прийшли та сказали Йому: Учителю, ми знаємо, що Ти правдивий і не зважаєш на чийсь думку. Бо Ти не зважаєш на зовнішність, а правдиво навчаєш Божого шляху. Чи законно платити податок Цезарю, чи ні? Чи маємо платити, чи не маємо?» (Марка 12:13,14). Їхні слова були лицемірними, глибоко вкоріненими в їхніх серцях. Вони ні на мить не вірили, що Ісус «правдиво навчав Божого шляху». Розуміючи їхні злі наміри, Ісус відповів: «Чому ви випробовуєте Мене, лицеміри? Покажіть Мені монету для податку. Тож

вони принесли Йому динарій» (Матвія 22:18,19). Той факт, що фарисеї та геродіани принесли Йому динарій, був ще одним доказом їхнього обману.

Єврейський шекель був монетою, якою сплачували данину на утримання храму. Денарій був римською монетою. Римський податок сплачувався в денаріях. Недоброзичливці Ісуса, маючи цю монету у своїх гаманцях і пропонуючи її замість шекеля, показали, що самі вірили в законність сплати данини Цезарю. Отже, їхні претензії були фальшивими.

Взявши монету в руки, Ісус підняв її, щоб усі бачили. Він запитав: «Чий це образ і напис?» Вони відповіли Йому: «Це Цезаря». Ісус відповів їм: «Віддайте Цезарю те, що належить Цезарю, а Богу — те, що належить Богу». І вони дивувалися з Нього. (Марка 12:16,17). Євангеліє від Матвія додає, що вони тоді «залишили Його і пішли своєю дорогою» (Матвія 22:22). Вони потрапили у власну пастку; їхній задум провалився і записаний як наочний урок для нащадків.

Як християни в сучасному заплутаному світі, ми стикаємося з питаннями, що викликають розбіжності щодо практики нашої віри. Протилежні філософії намагаються використовувати Писання, щоб підкріпити свою позицію. Коли нас тягнуть у багато різних напрямків, Христос і Його вчення залишаються нашим якорем. Давайте спочатку служити Богові, нашому Творцю. Давайте слідувати простим вченням Ісуса про любов до Бога та любов до ближніх. Давайте навіть любити наших ворогів! Ісус сказав: «Я кажу вам, хто слухає: Любіть своїх ворогів, робіть добро тим, хто вас ненавидить, благословляйте тих, хто вас

проклинає, і моліться за тих, хто вас зневажає. Тому, хто вдарить вас по одному щоку, підставте й інше. А тому, хто забирає ваш плащ, не відмовляйте й у сорочці» (Лука 6:27-29).

Золоте правило осяює своїм яскравим світлом шлях нашого щоденного життя. «Як хочете, щоб люди чинили з вами, так і ви чиніть з ними» (Лука 6:31). Давайте віддамо «Цезарю» те, що належить йому за законом, а Богу віддамо все, що належить Йому.

Будьте як діти

Ключовий вірш: *«Поправді кажу вам: хто не прийме Царства Божого, як дитина, той ніяк не ввійде до нього».*

Марка 10:15

Вибрані уривки з Писання:

Марка 10:13-16

Здається надзвичайно нехарактерним, що учні Ісуса докоряли тим, хто прагнув благословення Учителя для маленьких дітей. Можливо, їхня реакція була викликана довгим днем навчання, конфліктом із фарисеями або делікатною дискусією про розлучення. Можливо, вони намагалися захистити малечу від знайомства з такою дорослою темою. Можливо, вони були заклопотані своїми майбутніми ролями в Царстві. Хто сидітиме праворуч від Ісуса, а хто ліворуч? Це був не час відволікатися на маленьких дітей. Навпаки, Ісус був незадоволений тим, у якому напрямку рухалися його учні. Вони не розуміли ключового моменту щодо Царства та його ієрархії.

У своєму незадоволенні Ісус наказав: «Нехай діти приходять до Мене, і не забороняйте їм, бо таким належить Царство Боже. Поправді кажу вам: хто не прийме Царства Божого, як дитина, той ніяк не ввійде до нього. І Він обійняв їх, поклав на них руки та благословив їх» (Марка 10:14-16). Що мав на увазі Ісус, кажучи: «Таким є Царство Боже», яке втілюється в маленьких дітях?

Вони були настільки маленькими, що Ісус міг взяти їх на руки. Ісус мав подібний досвід, коли був ще зовсім молодим. «Ось, був у Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон, і цей чоловік був праведний та побожний, чекаючи на Утішителя Ізраїля, і Святий Дух був на ньому. І було йому відкрито від Святого Духа, що він не побачить смерті, доки не побачить Христа Господнього. Тож він прийшов Духом до храму. І коли батьки принесли Дитя Ісуса, щоб виконати щодо Нього за звичаєм Закону, він взяв Його на руки, благословив Бога і сказав: «Тепер, Господи, відпускаєш раба Свого з миром, згідно зі Своїм словом; бо очі мої побачили Твоє спасіння, яке Ти приготував перед лицем усіх народів, світло для просвіти язичників і славу народу Твого, Ізраїля». Лука 2:25-32

Такі малі, яких благословив Ісус, мали невинність серця і думок. Позбавлені цинізму, упереджень, расизму, націоналізму, жадібності, ненависті та інших вад грішної людини, вони уособлювали чистоту серця, любов і довіру, які пануватимуть у Царстві Божому.

Бачення Ісаї про мирне царство показує активну роль «дитячих» сердець. «Вовк буде жити разом з ягням, леопард буде лежати разом з козеням, теля, левеня та телятко будуть разом; і маленька дитина буде вести їх. Корова та ведмедиця будуть пастися; їхні дитинчата будуть лежати разом; і лев буде їсти соломку, як віл. Немовля гратиметься біля нори кобри, а дитина, що відлучилася від грудей, простягне руку до лігва гадюки. Вони не заподіють шкоди й не знищать на всій Моїй святій горі, бо земля буде сповнена пізнання Господа, як води

покривають море» (Ісая 11:6-9). Будьте «як маленькі діти», бо таким є Царство Боже.

Навчай родину

Ключові вірші: «І ці слова, які я сьогодні заповідаю тобі, нехай будуть у твоєму серці. Ти маєш ретельно навчати їх своїх дітей і говорити про них, коли сидиш у своєму домі, коли йдеш дорогою, коли лягаєш і коли встаєш».

Повторення Закону 6:6,7

**Вибрані уривки з Писання:
Повторення Закону 6:3-9**

Наші ключові вірші передбачали стрімкий темп сучасного світу. Наш світ сповнений постійних і безпрецедентних відволікаючих факторів. Мобільні телефони тримають нас у полоні під своїм впливом. Години перегортання сторінок, обміну повідомленнями та пошуку «важливої» інформації – все це сприяє духовним порушенням. Звіт Всесвітньої організації охорони здоров'я за 2024 рік виявив:

- 11% підлітків виявляють ознаки проблемної поведінки в соціальних мережах, що на 4% більше, ніж у 2018 році. Особливо це стосується дівчат — 13% проти 9% у хлопців.
- Проблемне використання пов'язане з нижчим рівнем психічного та соціального благополуччя, вищим рівнем вживання психоактивних речовин та порушенням сну, що підвищує вразливість до тривоги та депресії.

Клініцисти наголошують, що алгоритми, розроблені для максимального залучення користувачів, квітень 2026 року

можуть перевантажувати системи саморегуляції підлітків, які ще розвиваються, збільшуючи ризик компульсивного використання, тривоги від порівняння та кібербулінгу.

Майже скрізь, куди ми йдемо, ми бачимо дорослих, занурених у свої телефони, навіть під час керування автомобілем. Діти з найменшого віку сидять у візках для покупок або дитячих стільчиках у ресторанах зі своїми цифровими розвагами. Ми віримо, що перерва від цифрового світу може сприяти добробуту та внутрішньому спокою.

Ми не зневажаємо використання сучасних технологічних чудес. Однак ми виступаємо за заспокійливий бальзам, щоб протидіяти цьому. У Святому Письмі це визначено як «таємне місце», куди ми можемо увійти і насолоджуватися миром, тишею та мудрістю, які дає Слово Боже. «Хто живе в таємному місці Всевишнього, той перебуватиме під покровом Всемогутнього. ... Він — моя притулок і моя фортеця; мій Бог, на Нього я покладаюся» (Псалом 91:1,2). Як нам дістатися до цього притулку? А ще важливіше для сьогоденного уроку — як ми можемо привести до нього наших дітей?

Наші ключові вірші мудро радять створювати в домі атмосферу благочестя. Сімейне читання Біблії має глибоко благодійний вплив на життя. Воно починається з глави сім'ї, який повинен берегти Боже Слово у своєму серці. Потім, від серця, щодня говорити про чесноти Божого Закону. Розгляньмо слова псалмиста: «Закон Господній досконалий, він відновлює душу; свідчення Господнє вірне, воно робить мудрим простодушного; постанови Господні праведні, вони радують серце; заповідь Господня

чиста, вона просвічує очі; страх Господній чистий, він вічний; суди Господні правдиві й справедливі всі. Вони бажаніші за золото. ... Крім того, ними Твій раб отримує застереження, а в дотриманні їх є велика нагорода». Псалом 19:7-11

Усвідомлюючи силу послання цього Псалма, як ми можемо прагнути чогось меншого, ніж дім, наповнений знанням про нашого Великого Творця? Апостол Павло був чудовим духовним батьком. Він з любов'ю зауважив: «Хоча у вас може бути десять тисяч наставників у Христі, але батьків у вас небагато; бо у Христі Ісусі я породив вас через Євангеліє». (1 Коринтян 4:15). «Батьки, не дратуйте своїх дітей, щоб вони не зневірилися» (Колосян 3:21). Нехай у нас буде благодать і мудрість, щоб при кожній нагоді вести наших дітей до Божого Слова і через нього.

Прояви учнівства

***«Не перестаючи згадувати вашу працю віри,
працю любові та терпеливість надії в
нашому Господі Ісусі Христі перед Богом і
нашим Отцем».***

1 Солунян 1:3

Учні Христа — це ті, хто прийняв Ісуса як свого Спасителя. Крім того, вони присвятили своє життя божественній справі, яку Він уособлює, прийнявши Його запрошення взяти свій хрест і йти за Ним, навіть до смерті (Матвія 16:24). Слово «учень» означає «той, хто навчається, або вихованець», і учні Христа отримують своє навчання від Ісуса, якого вони приймають як свого Вчителя і чії настанови відображають волю їхнього Небесного Отця.

Ісус сказав про Натанаїла: «Ось справжній ізраїльтянин, у якому немає лукавства!» (Івана 1:47). Це означає, що за часів Ісуса були ті, кого вважали ізраїльтянами, але хто ними не був, оскільки їхнє життя не було достатньо узгоджене з волею Бога Ізраїлю. Через це вони не прийняли Ісуса як обіцяного Месію. Те саме стосується і духовного Ізраїлю в наш час, що складається з учнів Христа. Є учні «справжні». Однак є й ті, хто заявляє, що є послідовниками Ісуса, але є учнями лише за назвою, бо не дотримуються вчень Учителя.

Щирість серця є однією з основних вимог для справжнього учнівства. Ті, хто щирий, будуть

прагнути проявити свою віру не лише словами, а й ділами. Апостол Іван писав: «Діти мої, не любімо словом, ані язиком, а ділом і правдою. І з цього ми знаємо, що ми з правди, і заспокоїмо перед Ним наші серця». 1 Івана 3:18,19

Брати в Солуні, до яких звернений наш вступний уривок, очевидно, були дуже вірними «в ділі й істині», демонструючи щирість свого визнання себе учнями. Павло похвалив їх за працю віри, працю любові та терпеливість надії. Кожен справжній учень Христа повинен мати віру, здатну зрушити гори, бути сповненим любові, а також бути терплячим і довготерпеливим у служінні Господу, Істині та братам.

Діяння віри

Павло похвалив братів у Солуні за їхні «діла віри». Це дуже влучний вислів, бо там, де існує справжня віра, неминуче будуть і пов'язані з нею діла. Яків дуже влучно підсумував це, коли написав: «Віра, якщо не має діл, мертва, будучи сама по собі. Так, хтось може сказати: «Ти маєш віру, а я маю діла; покажи мені свою віру без твоїх діл, а я покажу тобі свою віру своїми ділами» (Якова 2:17,18). Ілюстрацією, яку використав Яків, був випадок, коли бідний брат чи сестра приходять до нашої спільноти. (Якова 2:15,16). Якщо цю людину ігнорують, це свідчить про відсутність діл, які повинні впливати зі справжньої віри.

Віра діє різними способами. У своєму листі до братів-євреїв Павло згадує багато з них. Цитуючи уривки з цього оповідання, ми читаємо: «Вірою Авель приніс Богові кращу жертву, ніж Каїн, що приніс ; ... Вірою Ной, отримавши від Бога

попередження про те, чого ще не було видно, сповнений страху, приготував ковчег для спасіння своєї родини; ... Вірою Авраам, коли його покликали вийти в місце, яке він мав згодом отримати у спадок, послухався; ... Вірою також сама Сара отримала силу зачати насіння і народила дитину, коли вже була в похилому віці; ... Вірою Авраам, коли його випробовували, приніс в жертву Ісаака; ... Вірою Яків, коли вмирав, благословив обох синів Йосипа; ... Вірою Йосип, коли помер, згадав про вихід синів Ізраїлевих і дав заповіт щодо своїх кісток; ... Вірою Мойсей, коли досяг повноліття, відмовився називатися сином дочки фараона, вибравши краще страждати з народом Божим, ніж насолоджуватися тимчасовими втіхами гріха. Євреїв 11:4-25

Це лише деякі прояви віри, які Павло виокремив із життя багатьох персонажів Старого Завіту. Потім він додає: «Що ще сказати? Бо не вистачить часу, щоб розповісти про Гедеона, про Барака, про Самсона, про Єфтея, а також про Давида, про Самуїла та про пророків, які вірою підкорювали царства, чинили справедливість, отримували обіцянки, закривали пащі левів, гасили силу вогню, уникали леза меча, з немічних ставали сильними, ставали хоробрими в бою, розбивали війська чужинців. Жінки отримували своїх померлих, воскреслих до життя». Євреїв 11:32-35

Тут Павло згадує діла віри у випадках, коли Господь винагороджував вірних таким чином, що демонстрував Своє задоволення ними. Потім він продовжує: «Інші зазнали випробувань жорстоких насмішок та бичування, ба навіть кайданів та ув'язнення: їх каменували, розпилювали,

спокушували, вбивали мечем; вони блукали в овечих та козячих шурах; були злиденні, страждали, мучилися; (яких світ не був гідний:). вони блукали пустелями, горами, печерами та земними укриттями». Євреїв 11:36-38

Як показано тут, багато хто пережив випробування та переслідування, бо завдяки своїй вірі вони відстоювали справу Господа і не йшли на компроміс із силами зла, які їх оточували. Хорошою ілюстрацією цього є випадок трьох друзів Даниїла, які відмовилися вклонитися образу, встановленому за наказом Навуходоносора. Тих, хто відмовився поклонитися цьому образу, мали кинути у розпечену піч і знищити. (Даниїл 3:1-12). Коли їм дали другий шанс, і після попередження від Навуходоносора, ці вірні стійкі чоловіки сказали: «Якщо так, то наш Бог, якому ми служимо, може врятувати нас від палаючої печі, і Він врятує нас з твоєї руки, о царю. Але якщо ні, то знай, о царю, що ми не будемо служити твоїм богам і не будемо поклонятися золотому образу, який ти поставив». Даниїл 3:17,18

Тут ділом віри була відмова поклонятися золотому образу, який поставив Навуходоносор. Ці троє євреїв мали віру, щоб повірити, що їхній Бог здатний врятувати їх від жорстокої смерті у вогняній печі. З іншого боку, вони не знали, чи буде це Його воля щодо них. Однак віра допомогла їм перемогти спокусу, незалежно від того, яким би не був результат. Вони мали віру, щоб повірити, що якщо вони помруть, то це тому, що їхній Бог побачив, що це буде найкращим. Їхньою справжньою надією було спасіння у «кращому воскресінні». Євреїв 11:35

Любов трудиться

Любов трудиться багатьма способами. До братів-євреїв Павло написав: «Бог не є несправедливий, щоб забути вашу працю та працю любові, яку ви виявили щодо Його імені, тим, що ви служили святим і служите» (Євреїв 6:10). Тут «праця любові», про яку йдеться, стосується братів. Це відповідає настанові Учителя, що ми повинні любити один одного, як він полюбив нас. Його любов до нас спонукала його покласти своє життя за нас. Тому у своєму застереженні Іван написав, що ми повинні бути сповнені любові: «Ми повинні покласти своє життя за братів». 1 Івана 3:16

Праця любові є добровільною. Любов може спонукати, але не примушувати. Любов ґрунтується на безкорисливості і походить від Бога. У Бозі ми маємо найвищий приклад любові. Усі Його творіння є, з певної точки зору, свідченням Його любові. Він не потребував того, що створив. Це було для блага Його творіння. Найвизначнішим проявом Божої любові є дар Його єдинородного Сина, який став Викупителем і Спасителем світу. «Бо так полюбив Бог світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя». Івана 3:16

У кількох місцях Нового Заповіту грецьке слово «агапе» — що означає «любов» — перекладається як «милосердя». Хоча більшість дослідників Біблії віддають перевагу слову «любов» замість «милосердя», саме чисте милосердя за своїм змістом ближче до того, як Святе Письмо описує божественну любов. Милосердя — це дія дарування тим, від кого не можна сподіватися на віддачу. Це було правдою у Божому дарі Його

Сина. Приймаючи цей дар, ми розуміємо, що нічого не можемо зробити, щоб віддячити. Все, що ми можемо зробити, — це висловити свою вдячність, прийнявши дар і віддавши своє життя всім серцем тому, хто його дав.

Любов трудиться, любов дарує, і таким чином любов проявляється у служінні Господу, Істині та братам — і все це «без жодних умов». Там, де любов наповнює серце, будуть і труди любові. Будуть щоденні жертви заради інших, особливо братів. Буде палке прагнення служити Господу і прославляти Його. Коли таких проявів немає, це просто означає, що бракує любові. Як запитав Іван: «Як же перебуває любов Божа» у такій людині? 1 Івана 3:17

Павло згадує інші діла любові, які мають бути в серцях і житті учнів Господа. «Любов довготерпить, вона лагідна; ... не заздрить; ... не хвалиться, не пишається, не чинить нечемно, не шукає свого, не дратується, не думає зла; не радіє з неправди, а радіє з істини; все переносить, усьому вірить, на все сподівається, все терпить. Любов ніколи не перестає» (1 Коринтян 13:4-8). Не слід очікувати, що в нашому грішному тілі ми можемо бути настільки сповнені любові, щоб досконало відповідати цим різним якостям. Однак, якщо ми маємо сердечне бажання це робити, вони будуть значною мірою проявлятися у наших взаєминах один з одним, а також у ставленні до тих, з ким ми контактуємо у світі.

Терпляча надія

Павло також хвалить тесалонікійських братів за «терпеливу надію на нашого Господа Ісуса

Христа». В іншому місці він писав: «Ми спасенні надією, але надія, що бачиться, не є надією, бо що бачить людина, на що вона ще сподівається?» (Римлянам 8:24). Як учні Христа, ми сподіваємося на те, що Господь обіцяв, на те, чого ми ще не бачимо. Головним серед них у Ранній Церкві було встановлення Царства Христа, в якому вони сподівалися жити і царювати разом з Ним (Об'явлення 20:6). Ми радіємо, усвідомлюючи, що живемо дедалі ближче до того часу, але все ще чекаємо на сповнення надії жити і царювати з Христом. Ми, як і учні в Ранній Церкві, продовжуємо потребувати «терпеливої надії».

Це очікування вимагає терпіння і витривалості, бо поки ми чекаємо, нам доводиться переносити випробування. Павло знову писав: «Ми хвалимося також у скорботах, знаючи, що скорбота виробляє терпіння, а терпіння — досвід, а досвід — надію, а надія не соромить, бо любов Божа розлита в серцях наших Духом Святим, що даний нам» (Рим. 5:3-5).

У Посланні до Євреїв ми читаємо про обіцяне повернення Христа, яке безпосередньо пов'язане з потребою учнів у терпінні. «Вам потрібне терпіння, щоб, виконавши волю Божу, ви отримали обіцяне. Ще недовго, і Той, хто має прийти, прийде і не забариться. А праведний житиме вірою; але якщо хтось відступить, моя душа не матиме в ньому вподобання». (Євреїв 10:36-38). У посланні апостола Якова ми читаємо: «Будьте ж терпеливі, брати, до приходу [грец.: присутності] Господа. Ось, хлібороб чекає на дорогоцінний плід землі і довго терпить заради нього, доки не отримає раннього та пізнього дощу. Будьте й ви терпеливі,

зміцнюйте свої серця, бо наближається прихід [присутність] Господній». Якова 5:7,8

У своєму провидінні Господь часто дозволяв Своему народу думати, що події, пов'язані з реалізацією Його плану, наближаються швидше, ніж це виявлялося насправді. Це особливо стосується повернення Христа та встановлення Його Царства. Багато учнів у Ранній Церкві вірили, що повернення Христа було дуже близьким. Проте Петро та інші змогли побачити ще до завершення свого шляху, що це не відбудеться за їхнього життя. Однак сумнівно, чи хтось усвідомлював, що мине стільки століть, перш ніж відбудеться ця видатна подія в Божому плані.

Незважаючи на це, ця славна надія була настільки дорогоцінною, що вони щодня чекали на її здійснення, проявляючи терпіння та витривалість. Так само було і з братами в Солуні, і, судячи зі спостереження Павла в нашому тексті, вони терпляче чекали на здійснення своєї надії належним чином, продовжуючи бути активними у служінні Господу. Вони активно чекали.

Проголошення Послання

У наведеному уривку з Писання апостол Павло, вихваляючи братів у Солуні за їхню працю у вірі, мав на увазі їхню діяльність із проголошення Євангелія Христового. Це стає зрозумілим із контексту слів апостола. У наступних віршах ми читаємо: «Наше Євангеліє прийшло до вас не тільки словом, але й силою, і Святим Духом, і великою впевненістю, як ви знаєте, якими ми були серед вас заради вас. І ви стали послідовниками нас і Господа Ісуса Христа, прийнявши слово серед

великих страждань, з радістю Святого Духа, так що ви стали прикладом для всіх віруючих у Македонії та Ахайї. Бо від вас розійшлося слово Господнє не тільки в Македонії та Ахайї, але й у кожному місці поширилася ваша віра в Бога, так що нам не треба нічого говорити». 1 Солунян 1:5-8

Тут Павло розповідає про те, як він свідчив про Євангеліє тим, хто став учнями в Солуні. Їм проявилися його ревність і вірність. Він згадує, що вони стали його послідовниками, так само як він був послідовником Христа, наслідуючи його місіонерську ревність у проголошенні благої звістки. Завдяки цьому вони, у свою чергу, стали прикладом «для всіх віруючих у Македонії та Ахайї». Потім він пояснює, чому: «Бо від вас розійшлося слово Господнє не тільки в Македонії та Ахайї, але й у кожному місці поширюється ваша віра в Бога». Це надзвичайні слова!

Ісус, наш Господь і Учитель, чиїми учнями ми заявляємо себе, залишив настанови, що ми маємо бути Його свідками по всій землі (Матвія 28:19; Дії 1:8). Якщо ми маємо віру в Нього та в Його керівництво, ми будемо виконувати Його настанови. Невиконання їх від щирого серця було б свідченням відсутності віри, бо ця праця віри була б відсутня в нашому повсякденному житті. Будьмо скоріше подібними до братів із Солуня, які проголошували Слово Господнє далеко й широко. Таким чином вони засвідчили свою вірність, наслідуючи приклад, який показав їм Павло. Вони слідували за ним, як він слідував за Ісусом, який сам також був вірним у проголошенні Євангелія Царства. Матвія 4:17; Луки 4:43

Те саме випробування сьогодні

Ми, в даний час, маємо набагато більше знань щодо здійснення Божого плану, ніж мали члени Ранняї Церкви. Проте випробування терпеливого витримки чекає і на нас. Всі ми хотіли б бачити швидке здійснення наших сподівань на Царство, але ми не маємо впевненості щодо того, коли саме це станеться. Як і брати за часів Павла, ми також маємо наказ продовжувати віддавати своє життя на службу Господу, не знаючи, як довго ще нам доведеться так служити, жертвувати та страждати.

Ось чому нам потрібна терпляча витривалість надії. Саме ця терплячість дозволить нам зберегти нашу надію, незалежно від того, наскільки довгим може бути час очікування, і незалежно від того, наскільки важкими можуть бути наші випробування у служінні Господу, поки ми активно чекаємо. Це справді випробування на витривалість. Не втрачаймо нашого початкового ентузіазму щодо Істини та служіння їй лише тому, що, здається, надія на її здійснення затримується. Бог є досконалим хронометристом, і кожна деталь Його плану здійснюється саме тоді, коли Він це визначив. Якщо нам здається, що видіння затримується, давайте усвідомлюємо, що насправді це не так. (Аввакум 2:3; Євреїв 10:37). Натомість Господь випробовує нашу терпеливість у надії та спостерігає, наскільки ревними у служінні Йому ми будемо й надалі, незалежно від того, наскільки довгим може здаватися очікування.

Коли Павло запевняв братів-євреїв, що Бог не є несправедливим, щоб забути їхню працю любові, він додав: «Ми бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму старанність до повної впевненості в надії аж до кінця». (Євреїв 6:10,11). Недостатньо, щоб

наша праця віри, праця любові та терпіння надії тривали або короткий час, або багато років. Випробуванням справжнього учнівства є вірність аж до самого кінця вузького шляху, навіть до смерті. «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя». Об'явлення 2:10

Пояснюючи притчу про сіяча, Ісус сказав: «Притча ця означає: насіння — це слово Боже. Ті, що при дорозі, — це ті, хто чує; потім приходиться диявол і забирає слово з їхніх сердець, щоб вони не вірували й не спаслися. Ті на камені — це ті, хто, почувши, приймають слово з радістю; але вони не мають кореня, вірують лише на деякий час, а в час спокуси відпадають. А те, що впало серед терня, — це ті, хто, почувши, йдуть і заглушаються турботами, багатством та насолодами цього життя, і не приносять плоду до досконалості. А те, що на добрій землі, — це ті, хто в щирому й доброму серці, почувши слово, зберігають його і приносять плід з терпеливістю». Лука 8:11-15

Насіння, що впало серед терня, містить особливе застереження для всіх учнів Господа. Ми маємо бути пильними, щоб турботи цього життя надміру не заважали нашій роботі віри та праці любові. «Терпеливе продовження добрих справ» є найкращим захистом від цієї небезпеки, разом із молитвою про незмінну силу, щоб продовжувати трудитися, доки наш шлях не завершиться. Римлянам 2:7

Нарешті, щодо слуги, який вірно використовував Господні дари, ми читаємо в притчі про таланти: «Господар його сказав йому: Добре, добрий і вірний слуго! Ти був вірний у малому, я поставлю тебе над великим; увійди в радість господаря твого». (Матвія

25:21). Нехай кожен з нас вірно продовжує свою працю віри, працю любові та терпіння надії «перед Богом і нашим Отцем» аж до кінця нашого земного перебування.